

Eerste hoofdstukken – De actrice in mij van Sanne Hillemans

‘Ik weet wat je gedaan hebt, Stacy. Ik heb alles gezien.’ Chris houdt mijn bovenarmen stevig vast.

Met betraande ogen kijk ik naar het levenloze lichaam dat naast ons ligt. ‘Ik...’ De woorden komen er niet uit. Mijn onderlip trilt en mijn schouders schokken, terwijl ik mijn arm losruk om mijn gezicht te kunnen verbergen. ‘Ik had geen keus.’

De hitte van schaamte neemt me over als ik me van hem af probeer te keren, maar dan glijdt zijn arm om mijn schouders en trekt hij me dicht tegen zich aan. Zijn lichaamswarmte doet me denken aan de voorgaande avond, toen we samen in zijn bed lagen.

‘Ik begrijp het,’ zegt hij sober. ‘Maak je geen zorgen. We lossen dit op. Ik los dit voor je op.’

Op zijn gezicht zie ik dat hij het meent en een licht gevoel van opluchting overspoelt me.

‘Het spijt me zo,’ fluister ik als ik weer naar de dode man kijk. Stevig houdt Chris me vast en ik knipper een paar keer dramatisch met mijn ogen, terwijl ik de tranen hun werk laat doen.

‘Cut!’

Meteen laat Chris me los en ik wrijf het vocht onder mijn ogen vandaan. Moeten die lampen altijd zo fel zijn? Het is hier bloedheet. Met de achterkant van mijn hand veeg ik wat zweetdruppels van mijn voorhoofd.

‘Goed gedaan jongens, dat was perfect. Echt perfect.’ Roger staat op van zijn regisseursstoel en loopt naar me toe. ‘Lindsey... Lindsey, Lindsey, Lindsey. Er wordt lovend over je gesproken in de filmwereld, maar om met je te mogen werken, te mogen zien hoe je in contact staat met je emoties en ze elk moment kan aanwenden alsof het niets is... Het is een ware eer,’ glimlacht hij. Zijn geelblonde haar glimt onder de lampen die de set verlichten en zijn glimlach veroorzaakt kleine kuiltjes in zijn wangen. Hij pakt mijn hand en de blik in zijn ogen spreekt net als zijn woorden van bewondering.

‘Het is ook een eer om met jou te werken, Roger,’ reageer ik. Hij is een van de meest gewilde regisseurs van deze tijd. Elke dag spreek ik van geluk dat ik het punt bereikt heb waarop ik vrijwel alleen nog werk met de besten in de industrie. Het is allemaal zo snel gegaan. Al toen ik studeerde wist ik enkele rollen te bemachtigen en tegen het eind van mijn laatste jaar kreeg ik mijn eerste grote rol, waardoor ik vrijwel meteen doorbrak. Sindsdien heb ik niet meer stilgestaan. Even leg ik mijn hand tegen Rogers bovenarm. De twinkeling in zijn ogen ontgaat me niet en met een gemaakte glimlach die niet van een echte is te onderscheiden, laat ik weer los. Ik weet dat hij in me geïnteresseerd is, en niet alleen op professioneel gebied. Hij heeft het meermaals subtiel kenbaar gemaakt – en een paar keer minder subtiel. Hoewel ik hem niet onaardig vind, voel ik me op geen enkele manier tot hem aangetrokken. Chris, daarentegen...

‘Oké, mensen, het zit erop voor vandaag,’ roept een van de producenten, waarmee hij mijn gedachten onderbreekt voordat ze de kans hebben zich te ontwikkelen tot een volledige dagdroom. ‘We zien jullie morgen. Niet vergeten: we filmen in de avond, dus jullie worden om vier uur verwacht.’

Nadat ik afscheid heb genomen van Roger en de producent, draai ik me om, klaar om de set te verlaten. Meteen valt mijn blik op Chris’ donkerbruine ogen. Mijn lippen glimlachen speels en ik wil hem onmiddellijk meeslepen naar mijn kleedkamer, zoals ik al zo vaak heb gedaan in de afgelopen maanden. Op de eerste dag

van het filmen was de toon al gezet. Tijdens een pauze liep ik zijn kleedkamer binnen zonder te kloppen, nadat ik hem eerder die dag een paar keer wellustig mijn kant op had zien kijken. Mijn blik gleed over zijn onblote bovenlichaam en zijn duidelijk zichtbare buikspieren smeekten me om ze aan te raken. Sinds die dag hebben we regelmatig... onderonsjes.

Oké, seks. We hebben seks.

Het maakt het werk een stuk leuker en faciliteert de chemie die we nodig hebben om de film waardig te maken voor de vele vijf-sterrenrecensies die ervoor verwacht worden. Chris weet net als ik dat het puur fysiek is. Hij is niet verliefd op me en heeft geen behoefte aan meer. Ik ook niet. Seks is gewoon... een geweldig tijdverdrijf. Een afleiding; van mijn leven, mijn gedachten. Van alles eigenlijk.

Ik sta op het punt naar hem toe te lopen als Renée, mijn manager, naast me opduikt. 'Dat zag er goed uit, Lindsey, fantastische scène.'

'Dank je, Renée,' glimlach ik wrang. Spelbreekster. Ze haakt haar arm door de mijne alsof ze niet doorheeft wat ze net verstoorde, maar ik ken haar lang genoeg om te weten dat ze dit zorgvuldig getimed heeft. Ik kijk nog even om naar Chris die me sip nakijkt. Verontschuldigend haal ik mijn schouders op, en zonder verder protest wandel ik met Renée mee. Als het gaat om mijn carrière, laat ik me door haar leiden. Aangezien mijn leven inmiddels uit m'n carrière bestaat, zie ik Renée vaker dan mijn familie.

'Zoals je weet staat er nog het een en ander op de planning vandaag. Zo meteen heb je een interview op set zeven, hier verderop. Ze gaan je vragen naar je succes, of je veranderd bent sinds je op het witte doek bent verschenen en ze willen het hebben over je laatste film, uiteraard. Het zal niet langer dan tien minuten duren en dan moet je ook meteen door, want om zes uur begint het benefietdiner voor het kinderziekenhuis.'

Ik zucht bij het besef dat het plezier dat ik voor mezelf en voor Chris gepland had definitief zal moeten wachten tot morgen en laat me mijn kleedkamer in leiden.

'Ik heb een jurkje voor je klaargelegd en de visagiste is onderweg.'

'Vergeet niet dat ik vanavond ook het feest van Sara heb.' Het enige feest waar ik daadwerkelijk zin in heb en al een week naar uitkijk. De rest is gewoon... werk.

'Ja, natuurlijk,' knikt ze, terwijl ze haar telefoon tevoorschijn haalt en begint te typen. Ik kijk naar haar halflange blonde haren, die naar voren vallen als ze zich op het kleine schermje richt. Met haar linkerhand haakt ze de haren achter haar oor, terwijl ze met haar rechterhand blijft typen. Ik weet dat Renée kinderen heeft, maar ik heb haar moederlijke kant nooit mogen ervaren. Ze is een gehaaide zakenvrouw – precies de reden dat ik haar twee jaar geleden aangenomen heb. 'Ik zorg dat de limousine je om half negen ophaalt en zal zo nog een gepaste jurk regelen voor het feest, zodat je je onderweg kunt omkleden.'

'Dank je, Renée.'

Ze knikt en de deur valt achter haar dicht zodra ze verdwenen is. Wat ze achterlaat, is stilte. Meteen bekruipt een onrustig gevoel me en met een zachte zucht kijk ik om me heen. Als ik ergens niet tegen kan, is het stilte. Niet in mijn kleedkamer en al helemaal niet in mijn hoofd. Ik zet de radio aan en schop mijn schoenen uit. Terwijl ik me omkleed, houd ik mijn gedachten bezig door alvast het script voor de volgende dag te repeteren.

Zodra ik me in het jurkje gehesen heb, wordt er op de deur geklopt en verschijnt de visagiste. Iedere dag

hetzelfde liedje. Veertien uur per dag wordt mijn make-up regelmatig bijgewerkt en af en toe volledig aangepast aan een nieuwe outfit. Mijn haren zitten gedurende elke minuut van de dag perfect, omdat er constant stylistes mee bezig zijn. Soms is het gekruld, soms recht, altijd blond. Van nature heeft mijn haar wat slag, maar dat ziet het publiek nooit. De kleding die ik draag verschijnt als vanzelf in mijn kleedkamers. Ik ben een levende barbiepop. Het vergt weinig denkwerk van mijn kant; Renée regelt álles. Mijn agenda is dankzij haar altijd vol en ik hoef nooit na te denken over onnozele details, zoals wanneer een auto waar moet verschijnen om me te vervoeren, welke evenementen ik wel of niet kan bijwonen en wie er interviews met me willen en wanneer. Het leven dat ik leid is hectisch, maar die volle agenda is precies wat ik wil en daar speelt mijn manager goed op in.

Op dat moment verschijnt Renée weer in de kleedkamer, met een telefoon aan haar oor. Ik luister met een half oor naar haar gesprek, dat lijkt te gaan over het filmschema van mijn volgende project, terwijl ze een zwart cocktailjurkje aan het kledingrek hangt. Het is simpel, laag uitgesneden en kort. In één woord: perfect. Precies wat ik nodig heb voor een feest zoals dat van vanavond.

Renée bedekt de onderkant van de telefoon met haar hand en richt zich tot mijn visagiste. 'Ik wil dat je make-up aanbrengt die bij haar huidige jurk past én bij deze,' zegt ze, wijzend naar het zwarte jurkje, waarna ze haar telefoongesprek voortzet en de kleedkamer verlaat.